

Arrest

nr. 149 373 van 9 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guyaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 december 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 januari 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. CALEWAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 juni 2012 heeft verzoekster in haar hoedanigheid van partner van een Belgische onderdaan een aanvraag (bijlage 19ter) ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 20 december 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De bijlage 20 is thans de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.06.2012 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan blijkt dat deze onvoldoende toereikend zijn. Er werd immers een aanslagbiljet van het jaar 2011 met betrekking tot de inkomsten van het jaar 2010 voorgelegd waaruit blijkt dat de heer Reets in 2010 op jaarbasis 10852,08 euro ontvangen heeft. Dit is gemiddeld 904,34 euro per maand. Deze zijn niet voldoende om aan betrokkene een behoorlijke levensstandaard te geven. Aangezien de armoedegrens voor een alleenstaande in België 973€ bedraagt, ligt het inkomen van de Belgische partner voor hem alleen al onder deze armoedegrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor zijn partner te garanderen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijkte verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een enig middel werpt verzoekster op, “*schending van de motiveringsverplichting van bestuurs-handelingen van artikel 62 van de wet van 15.12.1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van machtsoverschrijding en de schending met name van de artikelen 8 van het E.V.R.M. goedgekeurd door de wet van 15.05.1955, evenals de schending van het artikel 24 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 16 december 1966, artikel 22 van de Belgische Grondwet, van het algemeen beginsel volgens hetwelk de administratieve overheid gehouden is om uitspraak te doen waarbij alle ter zake doende elementen van de zaak in aanmerking worden genomen, van het beginsel van behoorlijk bestuur, van het algemeen beginsel van voorzichtigheid en evenredigheid samen of apart genomen;*”.

Verzoekster betoogt als volgt:

*“In de mate dat verzoekende partij de samenwonende partner van een Belg is en dat artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 haar het recht op verblijf in België bij haar familie geeft ;
Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken een adequate en juiste motivering en een diepgaand onderzoek van de concrete situatie van verzoekende partij dient te bevatten ;
Dat zal aangetoond worden dat de tegenpartij geenszins de feiten en de bijzondere situatie van de verzoekende partij in aanmerking heeft genomen;*

Dat zal aangetoond worden dat de motiveringen, ingeroepen in de beslissing, hetzij verkeerd, hetzij ongegrond zijn;

Overwegende dat artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voorziet dat, na de indiening van de aanvraag tot een verblijfkaart bij het gemeentebestuur en na de woonstcontrole, de aanvrager over drie maanden beschikt om de volgende documenten over te maken:

Bewijs van zijn identiteit;

Het bewijs dat hij ten laste van de betrokken burger van de Europese Unie is;

Dat de bepalingen van artikel 52 van bovengenoemd koninklijk besluit eveneens van toepassing zijn op de familieleden van een Belg;

Dat verzoekster, krachtens dit artikel, als wettelijk samenwonende partner van een Belg sinds meer dan 21 jaar, toegelaten is om de leden van haar familie te vervoegen, in huidig geval haar wettelijk samenwonende partner en haar kinderen en haar kleinkinderen;

Dat verzoekster wel degelijk ten laste van haar samenwonende partner IS, evenals van haar kinderen, [M.A.G.] en [A.G.];

Dat het feit dat de Heer [R.] daadwerkelijk sinds verschillende jaren met verzoekster samenwoont, hiervan reeds een voldoende bewijs is;

Dat de Heer [R.] een pensioen van 904,34 euro per maand ontvangt;

Dat de zoon van verzoekster, [M.A.G.], thans in het buitenland om professionele redenen, aan zijn moeder zeer regelmatig, minstens eenmaal per maand, belangrijke sommen variërende tussen 100 euro en 400 euro per maand, zendt (zie stuk 8) ;

Dat haar dochter talrijke dagelijkse kosten (gemiddeld 100 euro per maand) te laste neemt waarbij deze bedragen contant worden betaald en niet bij bankoverschrijving;

Dat haar kleindochter, [N.M.], thans in het buitenland om professionele redenen, zorgt voor de betaling van de medische kosten gemaakt voor de behandelingen ondergaan door Mevrouw [P.-J.] (pièce 9) ;

Dat Mevrouw Madame [P.-J.] in Guyana alleen leefde, alleenstaand en met zeer weinig inkomsten die 6.300 Guyanese dollar (zie stuk 7) bedroegen, hetgeen ongeveer 23,11 euro bedraagt ;

Dat verzoekster in Guyana in een zeer precarie toestand leefde en zonder enige steun aangezien geen enkel lid van haar familie nog in Poudroyen leeft ;

Dat verzoekster bijgevolg voldoende aantoonde dat zij wel degelijk uit financieel oogpunt in een stabiele situatie is, aangezien zij sinds 2009 in België leeft zonder hulp van de Belgische Overheden;

Dat uit hetgeen voorafgaat dus blijkt dat de motivering van de tegenpartij volkomen stereotype en formeel is en dus in strijd met artikel 62 van de wet van 15.12.1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Dat bijgevolg, en door combinatie van de Belgische en Europese wetgevingen, verzoekende partij het recht op een visum heeft om met haar wettelijke samenwonende partner te blijven leven;

Overwegende dat er eveneens schending is van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, getekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd door de wet van 13 maart 1955, die het recht van elke persoon waarborgt op respect van haar privé-, haar familie- en gezinsleven, van haar woning en haar briefwisseling; voor wat zijn alinea 2 betreft, die het volgende bepaalt:

« Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen » ;

Dat het recht op respect van zijn privéleven en / of familie- en gezinsleven beschermd wordt door onze Grondwet in zijn artikel 22 en door internationale teksten waaronder artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, de artikelen 23 en 24 van het Internationaal Verdrag inzake de burgerrechten en politieke rechten;

Dat artikel 8 van het E.V.R.M. dat het recht van elke persoon op respect van zijn «privé-leven en familie- en gezinsleven» bekrachtigt en dat het aldus het individu beschermt tegen willekeurige inmengingen van de openbare machten; het beschermt «het recht van elke mens om zijn gevoelsrelaties, seksuele en familierelaties te leven met respect van zijn vrijheid, zijn waardigheid en zijn verantwoordelijkheid » ;

Dat, net zozeer als het gemeenschappelijk leven op zich, de plaats waar dit leven zich afspeelt een bestanddeel van het familiaal leven wordt;

Dat, hoewel paragraaf 2 van deze bepaling slechts een inmenging van de Staat in de uitoefening van dit recht onder bepaalde, limitatieve voorwaarden aanvaardt, kunnen enkel de beperkingen, die in de wet zijn voorzien en die noodzakelijk zijn in een democratische maatschappij voor de verwezenlijking van één van de doeleinden die als rechtmatig worden gedefinieerd door deze paragraaf, door de openbare overheid aan de uitoefening van dit recht worden aangebracht;

Dat om na te gaan of een maatregel noodzakelijk is in een democratische samenleving, « dient zij gerechtvaardigd te worden door een dwingende' maatschappelijke behoefte en met name evenredig met het rechtmatig nagestreefde doel» ;

Dat verzoekende partij zich in de wettelijke voorwaarden bevindt om te kunnen blijven leven met haar wettelijk samenwonende partner en om een toelating tot verblijf van meer dan drie maanden te bekomen;

Dat de bestreden beslissing een inmenging van de tegenpartij in het privé-leven en familie- en gezinsleven van partijen vormt die onverenigbaar is met bovengenoemd artikel 8 § 2 E.V.R.M.;

Dat de bestreden beslissing in huidig geval een onevenredige aanslag vormt op het familie- en gezinsleven van partijen en aldus de bovengenoemde internationale en nationale bepalingen schendt;

Overwegende dat artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten bepaalt dat :

« Het gezin vormt de natuurlijke en fundamentele kern van de maatschappij en heeft het recht op bescherming door de maatschappij en de Staat. »

Dat voornoemde internationale bepalingen doen eveneens in hoofde van de aanvragers een subjectief recht ontstaan om hun familiaal leven niet op willekeurige te zien belemmerd worden;

Dat de genomen beslissing bijgevolg dient geannuleerd te worden;

Dat het recht op privé-leven bestaat, zowel in het emotioneel domein, als in het domein van het professioneel leven en dit teneinde de persoonlijke situatie te ontwikkelen (E.B.R.M., arrest BOTTA van 24.02.1998) ; op basis van een gecombineerde toepassing van het Bof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, evenals de ministeriële richtlijnen die in zake van toepassing zijn, zal verzoekende partij, vanaf de inzegening van het huwelijk, beschikken over een recht van vestiging in toepassing van de artikelen 40 en volgende van de wet van 1980 (Hof van Beroep van Luik, van 23 oktober 2000, A.R. 356; Hof van Beroep van Luik, van 18 juni 2011, A.R. 131) ;

Dat dat in huidig geval artikel 8, §1° van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens van toepassing is ;

Dat het genot van al deze rechten niet het voorwerp van enige discriminatie krachtens artikel 14 van het E.V.R.M. kan uitmaken;

Dat de bestreden beslissing duidelijk werd genomen zonder enige beoordeling van het belang van het privé-leven en familie-en gezinsleven in de mate dat haar uitvoering als gevolg zou hebben om, door dit feit zelf, de relatie, die verzoekende partij onderhoudt met heel haar familie, die in België aanwezig is, te verhinderen, hetgeen onbetwistbaar in strijd is met haar belang en in strijd met het E.V.R.M. is;

Dat, gelet op het geheel van de elementen, de bestreden beslissing, betekend op 21 december 2012, dient nietig verklaard te worden;”.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). De Raad stelt voorts vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de beslissing tot weigering van verblijf kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

2.3. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.*

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt; (...).”

2.4. De beslissing tot weigering van verblijf steunt op de vaststelling dat de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan onvoldoende toereikend zijn.

2.5. Met haar overtuiging dat ze wel degelijk ten laste is van haar partner kan verzoekster de door de verwerende partij gedane beoordeling van de bestaansmiddelen van haar Belgische partner niet aan het wankelen brengen. Verzoekster bevestigt de vaststelling gedaan door verwerende partij dat haar partner een pensioen van 904,34 euro verdient, maar gaat niet in op de door verwerende partij gedane beoordeling van deze inkomsten. Door in het verzoekschrift te verwijzen naar de inkomsten van haar zoon, haar dochter en naar de tussenkomst in haar medische kosten door haar kleindochter, kan verzoekster de beslissing tot weigering van verblijf evenmin aan het wankelen brengen. Immers zijn dit elementen die ze niet heeft aangebracht ter ondersteuning van haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Verwerende partij kan niet worden verweten een kennelijk onredelijk beslissing tot weigering van verblijf te hebben getroffen of de in het middel aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur te hebben geschonden aan de hand van elementen die voor het eerst in het verzoekschrift worden ontwikkeld.

2.6. De Raad neemt akte van verzoeksters mededeling dat ze daadwerkelijk sinds jaren met haar partner samenwoont en dat ze in Guyana als alleenstaande met weinig middelen leefde, maar dit betoog heeft geen uitstaans met de betwisting inzake de beslissing tot weigering van verblijf en is dan ook niet relevant.

2.7. Het volstaat niet dat verzoekster in België leeft zonder hulp van de Belgische overheden. Er dient immers op actieve wijze te worden aangetoond dat de Belgische referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te verhinderen dat hij en zijn partner ten laste komen van de Belgische overheden.

2.8. Verzoekster poneert *“Dat bijgevolg, en door combinatie van de Belgische en Europese wetgevingen, verzoekende partij het recht op een visum heeft om met haar wettelijke samenwonende partner te blijven leven”*, doch dit niet nader uitgewerkt betoog kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf.

2.9. Er zijn geen elementen die erop wijzen dat verzoekster geen gezinsleven leidt met haar partner in de zin van artikel 8 van het EVRM. Gelet op de bijzondere omstandigheden die verzoeksters zaak kenmerken, namelijk haar leeftijd – 77 jaar –, verschillende periodes van lang legaal verblijf in het Rijk, namelijk van 1975 tot 1992, 1994 tot 1996, 1998 tot 2001, alsook een kort legaal verblijf in 2003 en 2009, de aanwezigheid van twee Belgische kinderen uit een eerder huwelijk met een Belgische man, kon verzoekster in casu de verwachting koesteren dat bijkomend gemotiveerd werd in het licht van artikel 8 EVRM, quod non. De Raad kan verzoekster dan ook volledig volgen wanneer ze opwerpt, *“Dat de bestreden beslissing duidelijk werd genomen zonder enige beoordeling van het belang van het privé-leven en familie-en gezinsleven in de mate dat haar uitvoering als gevolg zou hebben om, door dit feit zelf, de relatie, die verzoekende partij onderhoudt met heel haar familie, die in België aanwezig is, te verhinderen, hetgeen onbetwistbaar in strijd is met haar belang en in strijd met het E.V.R.M. is;”*. Verwerende partij is blijkens de feitenoplijsting in haar nota op de hoogte van de bijzondere omstandigheden die verzoeksters zaak kenmerken, die ook blijken uit het administratief dossier en er kan dan ook worden verwacht dat ze een afweging maakt waarbij in rekening wordt genomen, de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt voorgezet, afgewogen tegen elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. In haar nota is verwerende partij van oordeel dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 EVRM, maar zij betreft hierin niet de elementen die verzoeksters zaak kenmerken en zij verdedigt zich niet op de kritiek van verzoekster dat er geen belangenafweging werd gedaan in het licht van artikel 8 EVRM.

Het middel is gegrond voor zover de schending van de formele motiveringsplicht wordt opgeworpen in het licht van artikel 8 EVRM. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten die besloten ligt in de bijlage 20. Dit heeft niet als gevolg dat de beslissing tot weigering van verblijf kaduuk wordt.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten dat besloten ligt in de bestreden bijlage 20. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf, die eveneens besloten ligt in de bestreden bijlage 20. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing wordt, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 december 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Artikel 4

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor zover ze gericht zijn tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 december 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA